

آن چیزی که صرفاً حضوری باشد در یاد و خاطره نمی ماند.

شماره پرسش: ۲۰۶۶۳

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۶/۸/۱۴ ۰۳:۵۲:۳۴

متن پرسش

استاد عزیز سلام: همه می دانیم هنگام خواب نفس ما یا در اصل خود ما به عالم دیگر می رویم و در موقع بیداری به اذن خدا به همین عالم باز می گردیم، که این موضوع را با علم حضوری درک می کنیم، اما سوال بنده این است که نفس ما که نمی خوابد و همیشه بیدار است و این جسم است که خواب می رود، چرا با وجود بیداری نفس اما هنگام بیداری از خواب در اکثر مواقع چیزی از عالم دیگر و جاهایی که نفس بود در خاطرمان نیست، نفس که خواب نبوده، پس باید تمام خاطرات موقع خواب بدن را در عالم دیگر به یاد داشته باشیم؟ چرا به یاد نداریم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همچنان که در کتاب «خویشتن پنهان» عرض شد آن چه در حافظه می ماند، چیزهایی است که به صورت علم حصولی و با اراده های جزئی ما انجام می شود، وگرنه چه در حالت بیداری و چه در حالت خواب، آن چیزی که صرفاً حضوری باشد در یاد و خاطره نمی ماند. آری! تنها انسان به جهت جنبه ی وجودی اش احساسی نسبت به آن امر در خود دارد. موفق باشید